

ΑΝΩΤΑΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΚΥΠΡΟΥ
ΑΝΑΘΕΩΡΗΤΙΚΗ ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑ

(Υπόθεση Αρ. 809/2004)

26 Σεπτεμβρίου, 2005

[ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΧΡΙΣΤΟΦΗ (ΦΥΣΟΥΝΗ) ΙΩΑΝΝΑ,

Αιτήτρια,

ΚΑΙ

ΕΦΟΡΟΣ ΦΟΡΟΥ ΕΙΣΟΔΗΜΑΤΟΣ,

Καθ' ου η αίτηση.

Δ. Καλλής, για την Αιτήτρια.

Γ. Λαζάρου, Ανώτερος Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για Γεν. Εισαγγελέα
της Δημοκρατίας, για τον Καθ' ου η αίτηση.

Α Π Ο Φ Α Σ Η

Στις 3.4.2002 ο Έφορος Φόρου Εισοδήματος (στο εξής «ο Έφορος»), επέβαλε στην αιτήτρια αρχικές φορολογίες για το έτος 2000, χωρίς να έχει υποβληθεί από αυτήν δήλωση εισοδήματος. Η επιβολή των φορολογιών στάληκαν στη διεύθυνση Σάμου 13, Άγιοι Ομολογητές, 1086, Λευκωσία.

Στις 10.5.2002, η αιτήτρια υπέβαλε μέσω των λογιστών της ένσταση για την επιβληθείσα φορολογία και στις 22.6.2002 υπέβαλε δήλωση εισοδήματος, τόσο για το 2000, όσο και το 2001. Η διεύθυνση αλληλογραφίας και η διεύθυνση κατοικίας που ανέγραψε στις πιο πάνω δηλώσεις εισοδήματος ήταν και πάλι Σάμου 13, Άγιοι Ομολογητές, 1086, Λευκωσία.

Στις 9.9.2003 στάληκε η επιβολή του φόρου εισοδήματος και της έκτακτης εισφοράς για τα έτη 2000 και 2001 στην ίδια διεύθυνση, αλλά ο φάκελος επεστράφηκε από το ταχυδρομείο με την ένδειξη «αζήτητο».

Η επιστολή και οι φορολογίες ξαναστάληκαν στην ίδια διεύθυνση στις 20.10.2003, αλλά και αυτή τη φορά ο φάκελλος επεστράφηκε από το ταχυδρομείο, κάτι που επαναλήφθηκε και για την επιστολή ημερ. 14.1.2004 η οποία στάληκε, αυτή τη φορά, σε άλλη διεύθυνση στην Έγκωμη, Λευκωσίας, η οποία είχε εντοπιστεί, ύστερα από προσπάθειες του Εφόρου. Και ο τρίτος φάκελος επεστράφηκε ως αζήτητος.

Στις 26.3.2004 η αιτήτρια υπέβαλε μέσω των λογιστών της εκπρόθεσμη ένσταση για τις φορολογίες των ετών 2000 και 2001 η οποία απορρίφθηκε στις 9.6.2004, αφού δεν είχε παραληφθεί μέσα στα χρονικά πλαίσια που ορίζει το άρθρο 20 των περί Βεβαιώσεως και Εισπράξεως Φόρων Νόμων

του 1978-1999. Την απόφαση αυτή του Εφόρου προσβάλλει η αιτήτρια με την παρούσα προσφυγή.

Ένα μόνο θέμα ουσιαστικά εγείρεται με την παρούσα προσφυγή. Η αιτήτρια υποστηρίζει ότι θα πρέπει να εξεταστεί κατά πόσο παρέλαβε την επίσημη επιβολή φορολογίας.

Το θέμα ρυθμίζεται από το άρθρο 47, όπως αναριθμήθηκε, του περί Βεβαιώσεως και Εισπράξεως Φόρων Νόμου του 1978, Ν.4/78, το οποίο προνοεί:

«47. Αι ειδοποιήσεις επιδίδονται προσώπων τινί είτε διά προσωπικής επιδόσεως είτε δια συστημένης επιστολής αποστελλομένης εις την τελευταίαν αυτού γνωστήν επαγγελματικήν ή ιδιωτικήν διεύθυνσιν και εις την τελευταίαν περίπτωσιν αι ειδοποιήσεις λογίζονται επιδοθείσαι εις μεν την περίπτωσιν προσώπων διαμενόντων εν τη Δημοκρατία ουχί βραδύτερον της εβδόμης ημέρας αφ' ης η επιστολή εταχυδρομήθη, εις δε την περίπτωσιν προσώπων μη διαμενόντων εν τη Δημοκρατία ουχί βραδύτερον της τριακοστής ημέρας αφ' ης αύτη εταχυδρομήθη. Τοιαύτη επίδοσις αποδεικνύεται επαρκώς εάν αποδειχθή ότι η εμπεριέχουσα την ειδοποίησιν επιστολή έφερε την ορθήν διεύθυνσιν και εταχυδρομήθη δεόντως.»

Το τεκμήριο που τίθεται με το άρθρο 47 σχετικά με την επίδοση ειδοποίησης είναι μαχητό (βλέπε *Παφίτη ν. Δημοκρατίας κ.α. (1996) 3 Α.Α.Δ. 522, 527*). Ο Διευθυντής παρέχει, σύμφωνα με το άρθρο 20, παράταση, αν ικανοποιηθεί ότι λόγω εύλογης αιτίας η ένσταση δεν καταχωρήθηκε έγκαιρα. Στην ίδια υπόθεση κρίθηκε ουσιώδες το ότι η

επιστολή που ήταν συνδεδεμένη με τις ειδοποιήσεις έφερε τη σωστή διεύθυνση του εφεσείοντα, ενώ η ταχυδρόμηση δεν αμφισβητήθηκε. Επισημαίνεται περαιτέρω ότι η μόνη υποχρέωση που έχει το αρμόδιο τμήμα είναι η ταχυδρόμηση της ειδοποίησης στη σωστή διεύθυνση. Η ειδοποίηση τεκμαίρεται ότι επιδόθηκε αν ικανοποιηθούν οι δύο προϋποθέσεις που θέτει το άρθρο, δηλαδή η σωστή διεύθυνση και η ταχυδρόμηση του φακέλου.

Η ίδια γραμμή ακολουθήθηκε και στην *Οδυσσέως ν. Δημοκρατίας (1998) 3 Α.Α.Δ. 481*, όπου μάλιστα ήταν αποδεδειγμένο ότι η σχετική επιβολή φορολογίας είχε επιστραφεί και βρισκόταν στο διοικητικό φάκελο.

Στην παρούσα υπόθεση είναι δεδομένο ότι η επιστολή που περιείχε την επιβολή φορολογίας δεν έφτασε ποτέ στην αιτήτρια. Από την άλλη, όμως, στάληκε τρεις φορές στη διεύθυνση που η ίδια ανέγραψε στη δήλωση φορολογίας της, ως διεύθυνση της κατοικίας της. Η αιτήτρια γνώριζε λοιπόν, το επιδίωξε θα έλεγα, ότι ο Έφορος θα επικοινωνούσε μαζί της στη διεύθυνση που η ίδια έδωσε και ήταν καθήκον της αν, εν τω μεταξύ, άλλαξε διεύθυνση, να ειδοποιήσει. Στην καλύτερη περίπτωση αμέλησε να ειδοποιήσει σχετικά τον Έφορο. Ουσιαστικά, αδιαφόρησε για το αποτέλεσμα της δήλωσής της. Υπό τις συνθήκες αυτές, όπως και στην υπόθεση *Οδυσσέως ν. Δημοκρατίας, ανωτέρω*, τεκμαίρεται γνώση.

Τέθηκε από τον ευπαίδευτο συνήγορο της αιτήτριας ότι σύμφωνα με την αγγλική νομολογία (*Hewitt v. Leicester City Council (1969) 2 All E.R. 802*) ειδοποίηση δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι έχει επιδοθεί σε συγκεκριμένο χρόνο, όταν είναι δεδομένο ότι στην πραγματικότητα δεν επιδόθηκε. Όμως, εδώ, εκτός από το λεκτικό του άρθρου 47 και ιδιαίτερα τη χρήση του ρήματος «λογίζεται» (θεωρείται), η ειδοποίηση στάληκε στη διεύθυνση που η ίδια η αιτήτρια είχε δώσει. Ο Έφορος δεν είχε οποιοδήποτε άλλο τρόπο να επικοινωνήσει με την αιτήτρια και να την πληροφορήσει για την επιβολή της φορολογίας.

Στην παρούσα περίπτωση μπορούμε να πούμε ότι έχουν ικανοποιηθεί και οι δύο προϋποθέσεις που θέτει ο Νόμος για την επαρκή απόδειξη της επίδοσης της ειδοποίησης επιβολής φορολογίας και νόμιμα ο Έφορος αποφάνθηκε ότι η ένσταση ήταν εκπρόθεσμη (βλέπε και *CYEMS Co Ltd v. Δημοκρατίας, Υποθ. Αρ. 1269/2000, ημερ. 27.9.2001*. Βλέπε ακόμα και *Φυτεΐαι Φοΐζα Ατδ v. Δημοκρατίας, Υποθ. Αρ. 1225/99, ημερ. 31.10.2000*).

Όπως τονίστηκε στην υπόθεση *CYEMS Co Ltd v. Δημοκρατίας, ανωτέρω*, αποτελεί υποχρέωση των φορολογουμένων όχι μόνο να υποβάλλουν λογαριασμούς μέσα στις προθεσμίες που προβλέπονται από το νόμο, αλλά και να ενημερώνουν τον Έφορο για τυχόν αλλαγή της

διεύθυνσής τους. Κάτι που στην παρούσα υπόθεση η αιτήτρια παρέλειψε να πράξει. Δεν νομιμοποιείται λοιπόν να επικαλείται τη δική της παράλειψη ως λόγο για προσβολή της απόφασης του Εφόρου.

Η προσφυγή απορρίπτεται, με έξοδα εναντίον της αιτήτριας.

Φρ. Νικολαΐδης, Δ